

Ébreszt az Élet

„Reggelente orcán csókol az Élet,
sívítva hatol belém a lég,
emelkedő tömeggel indulok neki,
mint aki tetre lenne kész.

Hajh, Élet, be szép vagy!
csókodtól nem porlik a létem,
mámoros képemtől szabadulva,
újra vigaszt hozol nékem.

A még homályos, fagyos térben,
jöttedet deres lámpák pislogják,
szárnyat kapott száraz levelek,
sóhajtásiddal fejemet szórják.

De az aszfaltos út hamvát,
szaporán lépdelt ütlegek,
Csókoltak takarták szaporán,
megszokott hétköznapi éltet üzenve.

Hamarán leszökött az orcámról,
mintha magam taposnám a fák zaját,
szemköznyéki ablakomból,
magam keltném az élet szavát.”